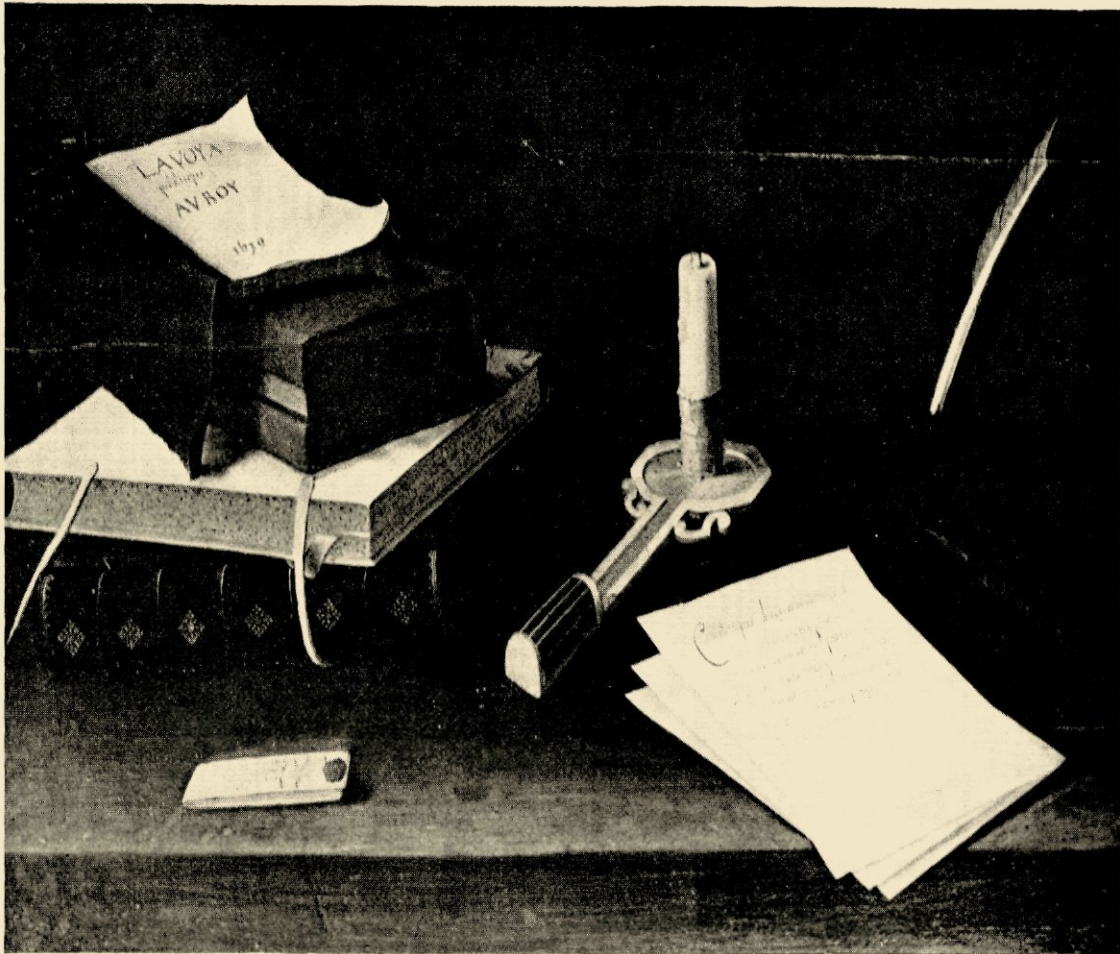

DE SCHILDERS VAN DE REALITEIT

Baugin, Stilleven - Galleria Spada, Rome

De Wæl. Als Pietro Bellotto in de Serenissima „Het Oudje” (Stuttgart) schildert, dan copieert hij allernauwkeurigst, als had hij met een vergrootglas gewerkt, de kleinste oneffenheden van de huid, waarmee hij de lange serie pseudo-Rembrandts inluidt, van het type Denner. Als Antonio Carneo een boer of een oude vrouw in gepeinzen weer-geeft, ontdoet hij hen van alle menselijke waardigheid en beperkt hij zich louter en alleen tot een uitviering van haastige virtuositeit.

Daartegenover zijn de werken die Voss aan Amorusi toeschreef en die Longhi — wien wij de meeste opheldering over de Caravaggeske kunst danken — met groote stelligheid aan Bernard Keil, een Deenschen leerling van Rembrandt, teruggaf, geenzins van charme en humor ontbloot. „Een zeer bekoorlijk schilder” noemde hem Baldinucci zeer terecht. Deze kunst, van Hollandsch-Venetiaansche afkomst, is een zeer merkwaardig mengsel van Feti, Hals en Rembrandt.

Een andere noordelijke schilder, Cipper, bijgenaamd Todeschini, die in het begin